

DECEMBER 2025**12/2025 4e kwartaal****KERSTWENS DOOR RAFAEL****Hoop in de tijd van lijden**

Vincent de Paul, bekend om zijn mededogen en dienstbaarheid, leefde in een periode van diepe armoede en oorlogen. Door zijn leven, kunnen we leren de hoop levend houden, zelfs in de zwaarste beproevingen. Hij probeerde de hoop levend houden door solidariteit. Zijn woorden "*Que j'ai peine de votre peine*" die betekenen "Hoe diep voel ik uw pijn, en hoe graag zou ik willen dat mijn hart uw last kon verlichten" vatten zijn empathie en betrokkenheid treffend samen. Voor Vincent was lijden geen persoonlijke last, maar iets dat mensen samen kunnen dragen.

De hoop waarover Vincent sprak, was geen blind optimisme. Het was een bewuste

keuze om te geloven dat liefde en mededogen zelfs in de donkerste momenten licht kunnen brengen. Door zijn levensverhaal kunnen we leren aan die hoop vasttehouden juist te midden van beproevingen. Elke kleine daad van vriendelijkheid wordt zo een vonk die het duister kan doorbreken.

Vandaag leven we in een wereld vol crisissen en onzekerheden. Naar aanleiding van het leven van Vincent de Paul, blijkt ons dat Vincents boodschap opvallend actueel is. We worden uitgenodigd om licht te worden voor wie lijdt en om te blijven geloven in de kracht van liefde en zorg.

Met Kerstmis, een feest van licht en hoop, worden we opnieuw geroepen om dat vuur van hoop aan te steken, zoals Vincent dat deed, en ons in te zetten voor een wereld waarin niemand alleen hoeft te lijden. Kerstmis herinnert ons eraan dat deze periode niet alleen een tijd is van vreugde en geven, maar ook een gelegenheid om de vlam van hoop aan te steken in de harten van wie bezwaard worden door verdriet. In diezelfde geest mogen wij tekenen blijven van liefde en licht: troost brengen waar lijden is, en hoop waar wanhoop heerst.

Ik wens u en uw dierbaren een gezegend kerstfeest en een nieuw jaar vol vrede, zingeving en de vreugde die voortkomt uit het dienen van anderen.

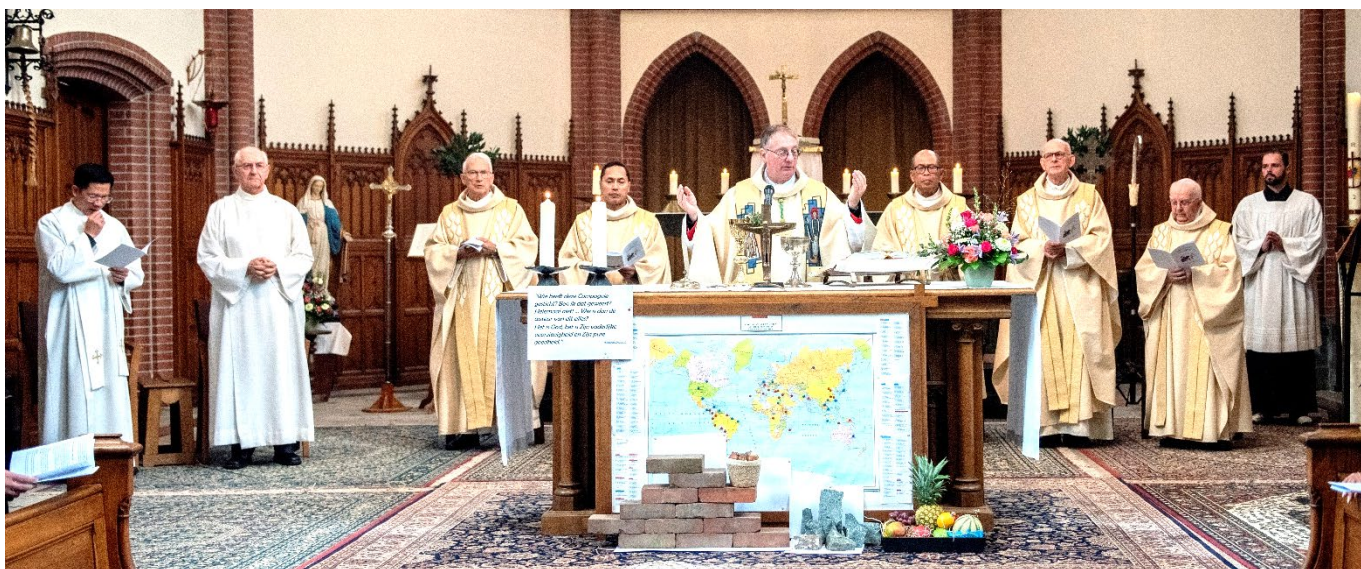

Rafael Isharianto, c.m.

VERSLAG VAN DE VIERING VAN HET VINCENTIUSFEEST IN HET KADER VAN HET 400-JARIG JUBILEUM VAN DE STICHTING VAN DE CONGREGATIE DER MISSIE (LAZARISTEN) 27-09-2025 TE PANNINGEN)

Lau Engels (Mgr. Schravenstichting)

De feestelijke viering van het hoogfeest van de H. Vincent Depaul en tevens van het 400-jarig jubileum van de stichting van de Congregatie der Missie (1625-2025) begon om 10.00 uur met de pontificale eucharistieviering in de kapel van het Missiehuis St. Jozef van de paters Lazaristen in Panningen. Voorgangers waren de nieuwe bisschop van Roermond, Mgr. Cornelis van den Hout, als hoofdcelebrant, en een vijftal concelebranten, onder wie de overste van het missiehuis, pater Rafael Isharianto.

De zang – in meerdere talen - werd verzorgd door een ad hoc koor, samengesteld uit leken, zusters, broeders en priesters uit verschillende religieuze congregaties, voortreffelijk begeleid op het orgel door de vaste organist van het Missiehuis pater Henk de Cuijper. Ook de aanwezigen konden vele liederen volop meezingen.

Na een intro van een prachtige symbolische dans als gebed en eerbetoon, uitgevoerd door een Indonesische danser broeder Valentinus, sprak pater Rafael het welkomstwoord. Daarin vertelde hij over de

geschiedenis van de congregatie, en wel aan de hand van enkele voor het altaar geplaatste tekenen: een wereldkaart waarop de wereldwijde verspreiding van de missie van de paters Lazaristen in 114 landen was aangegeven, en een groepje stenen die de bouwstenen van het eerste klooster van de Lazaristen 400 jaar geleden in Parijs en het vaste fundament van de Congregatie in de

spiritualiteit van Vincentius à Paulo symboliseerde.

In zijn preek gaf Mgr. van den Hout toe dat hij niet erg bekend was met de Lazaristen, maar in zijn leven Vincent de Paul wel zijdelings had ontmoet en hij somde in deze een viertal momenten op. Als laatste was er de ontmoeting hier in het bisdom met Mgr. Frans Schraven, geboren in Broekhuizenenvorst. "Ik hoop", zei de bisschop, "op een zaligverklaring. Het zou ook goed passen in deze tijd van misbruik en femicide." *(de volledige tekst van de preek is apart opgenomen in deze Nieuwsbrief)*

De intenties van de voorbede werden door meerdere lectors in verschillende talen voorgelezen. In het mooi verzorgde liturgieboekje konden wij de vertaling ervan meelesen.

Voorafgaande aan het aandragen van de gaven door kinderen en volwassenen lieten vier Indonesische vrouwen ons weer genieten van een symbolische dans als gebed en eerbetoon.

Op het einde van de prachtige viering, vóór de pontificale zegen, vertelden Zuster Liesbeth Rapwasi, overste van de zusters Onder de Bogen te Maastricht (officiële naam: Liefdezusters van de H. Carolus Borromeus) en frater Broer Huitema van de Fraters van Liefde te Tilburg hoe zij zich in hun werk in de zorg en het onderwijs baseren op de spiritualiteit en de directe manier van noodleniging van de H. Vincentius.

Het diner in restaurant de Houbereij, dat op de viering in de kapel volgde, was zoals altijd goed verzorgd en smaakte voortreffelijk. De eerste regel van het Latijnse Magnificat fungeerde als tafelgebed en werd door iedereen als canon uit volle borst meegezongen. Onder het eten werden foto's uit het leven van de congregatie getoond, o.a. van de reis naar Parijs die dit jaar in het kader van het 400-jarig jubileum vanuit Panningen ondernomen was. Zo konden deelnemers plekken bezoeken waar Vincent Depaul 400 jaar geleden de Congregatie der Missie stichtte en zijn werk onder de armen en de hervorming van de geestelijkheid in Frankrijk begon.

Tijdens het diner werd door de overste, pater Rafael, namens de congregatie een geschenk aan bisschop van den Hout overhandigd - die moeite moest doen om het cadeau uit te pakken.....: twee boeken over de geschiedenis van de missie van de Lazaristen en een reliëf van Japanse schaduwpoppen.

's Middags, vanaf 15.00 uur, werd er door de Congregatie in en rondom het missiehuis een gezellig programma aangeboden voor jong en oud, voor inwoners van Panningen en bewoners van het Zorgcentrum Vincent Depaul, met o.a. een springkussen voor de kinderen, een gevarieerd muziekprogramma van orkest, zang, dans, solisten op fluit, piano en orgel in de kapel, en natuurlijk werd het natje en droogje buiten in de tent niet vergeten. Al met al een zeer geslaagd feest ter ere van de H. Vincentius à Paulo en als viering van 400 jaar Congregatie der Missie. Met dank aan het Missiehuis van de paters Lazaristen en velen die bij de organisatie en uitvoering ervan betrokken waren.

PREEK DOOR MGR. CORNELIS VAN DEN HOUT TIJDENS DE HEILIGE MIS OP 27 SEPTEMBER 2025

Jes 52,7-10; 1Kor 1,26-31; Mt 5,1-12a

Ik ben niet erg bekend met de Lazaristen. Toch heb ik in mijn leven Vincentius de Paul zijdelings ontmoet. Ik som een paar momenten op:

In de seminariekapel van het Sint-Janscentrum in 's-Hertogenbosch (voorheen klooster van de Fraters van Tilburg) was een glas-in-loodraam met H. Vincentius. Een van de scènes was zijn reis naar Marseille om daar een bescheiden erfenis in ontvangst te nemen. Op de terugweg werd hij op zee gevangen genomen door Barbarijse zeerovers die hem in Tunis als slaaf verkochten. In 1607 wist Vincent te ontvluchten aan de slavenhandelaars.

De tweede ontmoeting waren de Dochters van Liefde die vroeger in Velddriel actief waren in een klooster tegenover de kerk. Ik kende het van foto's: de zusters met opvallende vliegkappen.

De derde ontmoeting – die eerder in mijn leven plaatsvond – was de Vincentiusvereniging aan de Havenstraat in Den Bosch. Ooit woonden er zusters. Beneden was de verkoop van 2^e handskleding en een daklozenopvang. De beweging rondom Vincentius de Paul groeide snel zoals eerder in de kerkgeschiedenis gebeurde met de norbertijnen, franciscanen en cisterciënzers. Vincentius stichtte in 1624 de Congregatie der Missie. Proficiat en dank voor jullie aanwezigheid in Panningen, als priesters in de parochies, als religieuzen, mannen en vrouwen. Een laatste ontmoeting was hier in het bisdom met mgr. Frans Schraven, geboren in Broekhuizenenvorst. Ik hoop op een zaligverklaring. Het zou ook goed passen in deze tijd van misbruik en femicide.

Er doet zich in de laatste jaren iets merkwaardigs voor: De Missionaire Parochie. Dat is werkelijk iets nieuws. Missie was voor missiecongregaties. Die waren er veel in West-Europa in het kielzog

van de kolonisatie. We denken daar nu heel anders over. De klassieke koloniale verhouding liggen achter ons. Het verspreiden van het christendom in het kielzog van de kolonisten is voorbij. Dat was ook een van de bedoelingen van Benedictus XV met de apostolische brief *Maximum Illud* van 1919. Missie was voor de missiecongregaties. In de laatste decennia wordt de nadruk erop gelegd dat iedere gedoopte gezond is. Paus Franciscus heeft gezegd dat de Kerk als zodanig missie is. De Kerk is in zichzelf missie, het behoort tot haar wezen en identiteit. Missie is niet een aspect van Kerk-zijn.

De Missionaire Parochie is een nieuw verschijnsel. Parochie was er tot nu toe altijd voor het onderhoudspastoraat. Maar sinds we hebben ontdekt dat ook in Nederland evangelisatie en missionering nodig is (vanaf Paulus VI en Johannes Paulus II) zijn we gaan spreken over Nederland als missieland en nu dan sinds een paar jaar: De Missionaire Parochie. Vanuit de eigen katholieke identiteit gericht zijn op de samenleving en vanuit die samenleving nadenken over de manier waarop we katholiek zijn. Nadenken over de vraag: waarom zouden de mensen in deze tijd (nog) naar de kerk komen? Wat kunnen zij er vinden? Als christenen zullen we onze missie waar moeten maken in een gesecculariseerde wereld, in een geglobaliseerde wereld, in een wereld met nieuwe, culturele en religieuze tegenstellingen. We zullen missie opnieuw moeten definiëren en met andere mensen moeten oppakken.

Een ander aspect van missie en van H. Vincentius de Paul is de gerichtheid op de allerarmsten. In de 2^e lezing van het lezingendienst van het Getijdengebed van 27 september lezen we: “Wij mogen een arme landbouwer of een arme vrouw niet beoordelen op hun uiterlijk of op hun schijnbaar gebrekkige geestelijke ontwikkeling; inderdaad hebben ze vaak nauwelijks het voorkomen of de geestelijke vermogens van redelijke wezens [!]. Maar bekijk ook de keerzijde en dan ziet ge in het licht van het geloof dat de Zoon van God die arm heeft willen zijn, bij ons tegenwoordig is door deze armen. Tijdens zijn lijden bezat Hij nauwelijks de gestalte van een mens [...].”

“Zalig de armen van geest”, hoorden we vandaag in het evangelie, “want aan hen behoort het Rijk der hemelen.” En in de 2^e lezing: “Denkt maar aan uw eigen roeping, broeders. Naar menselijke maatstaf waren er niet velen geleerd, niet velen machtig, niet velen van hoge afkomst.”

Het missionaire karakter van onze Kerk moet doorwerken in de diaconie. De hulp aan armen van geest, treurende, zachtmoedigen, hongerigen, dorstigen, barmhartigen, vredebrengers en vervolgd. De hulp aan noodlijdenden en armen moet authentiek en onbaatzuchtig zijn. We mogen wel keuzes maken betreffende de doelen die bij onze morele uitgangspunten passen. We kunnen niet alles doen, en we mogen kiezen wat wij zelf belangrijk vinden. Dat de diaconie in onze parochies belangrijk is, hebben we inmiddels wel ontdekt. En de diaconie is een mogelijkheid om naar buiten te treden en missionair te zijn.

Missie gericht op wat we soms nog wel de Derde Wereldlanden noemen. Dan gaat het toch vaak

om ontwikkelingsamenwerking of om kerkopbouw. De eerste evangelisatie heeft plaats gevonden, er zijn daar inmiddels christelijke gemeenschappen, jong en levendig. De kerk is er geplant. Deze wereldwijde verbondenheid moet blijven. Ook wij hebben iets te geven en te ontvangen. Als Kerk mogen we voorlopers zijn in de beweging van dekolonisatie. De Westerse wereld slaagt er nog steeds goed in om zichzelf te beschermen! Wij zijn en blijven lid van de wereldkerk. En vanuit dat besef moeten we ook die band blijven zoeken. Johannes Paulus II houdt in *Redemptoris Missio* een opvallend pleidooi dat de jonge kerken bereid moeten blijven missionarissen te ontvangen: "Isoleert u niet, ontvangt gaarne de missionarissen en de middelen uit de andere kerken en zendt zelf missionarissen uit in de wereld" (nr. 85). Een sterke missionaire impuls zoals we die in de 19^e en de 1^e helft van de 20^e eeuw hebben gekend, is er niet meer in West-Europa. Daarvoor ontbreken de randvoorwaarden: ruim voldoende priesters en religieuzen en een sterk ontwikkeld gelovig zelfbesef (emancipatiebewustzijn). We konden ons geloof exporteren. En we hebben dat gedaan.

We zijn – als het goed is – vreugdeboden geweest. We hebben goed nieuws uitgedragen, de boodschap van heil laten horen. We hebben verteld dat God op komst is, tot in de verste hoeken hebben we getuigd van de liefde van God voor de armen.

Moge er ook in onze tijd – op de wijze die bij onze tijd past – missionair elan zijn. Een Kerk die naar buiten is gericht zonder zichzelf te verliezen, zonder afbreuk te doen aan de openbaring. Moge ook de missionaire congregaties missie opnieuw leren verstaan. Moge Vincentius de Paul een blijvende inspiratiebron zijn.

WIE JARIG IS, TRAKTEERT....

Louis Sibbald, 29 september 2025

Op 27 september vierde de Congregatie der Missie dat zij 400 jaar bestaat. Door middel van de Kleine Compagnie werden wij hiervan op de hoogte gesteld en waren van harte welkom. Vanaf 15.00 uur gingen de poorten van het Missiehuis open. Zo kwamen wij vanuit Nijmegen en Krefeld (BRD), kort na drie uur in Panningen aan. Bij aankomst konden wij nog een glimp van Overste Rafael Ishariato opvangen, die de nieuwe bisschop van Roermond, Mgr. Ron van Hout, uitgeleide deed. Er vonden verschillende activiteiten in het Missiehuis plaats: een fototentoonstelling over 400 jaar Vincentiaanse spiritualiteit, uitleg over het soepproject van het Missiehuis, en in de kapel waren er optredens van eigen mensen in 'Missiehuis heeft talent'. Buiten was er soep en waren er tal van Nederlandse en Indonesische lekkernijen.

'Missiehuis heeft talent'

Wij waren onder de indruk van de prachtige kapel, maar vooral over hetgeen er, gemodereerd door Ans, in die kapel gebeurde. Begonnen werd met orgelspel van Lazarist Henk de Cuijper en een optreden van de van oorsprong Vietnamese Lazarist Savio Nguyen, gevolgd door een prachtig en wijs gedicht, gemaakt door Katinka Coenen. Door de Indonesische danser broeder Valentinus werden we meegenomen in een door hem prachtig uitgevoerde traditionele Indonesische dans. Vervolgens hoorden wij het duo Santhé. Zij verrasten ons met hun zang en gitaarspel in wel vijf liederen.

Vier prachtig uitgedoste Indonesische danseressen namen ons mee op klanken uit het verre Oosten en boden gelegenheid om met hen mee te dansen met de Indonesische *linedance*-variant *poco poco* (spreek uit: potjo-potjo). Verschillende Zusters van Liefde uit Tilburg en van Onder de Bogen uit Maastricht bewogen prachtig en elegant op de klanken van de oosterse muziek. En toen werd het stil in de kapel... Stil voor twee generaties die samen met elkaar

Isa (dwarsfluit en Jos (gitaar)

optraden: Isa Lankmeijer met dwarsfluit en Jos van Bommel met de gitaar. Isa en Jos zijn burens van elkaar. Er was vertedering en bewondering, vooral voor Isa die zo vastberaden haar instrument bespeelde. Zij oogstten terecht veel applaus voor de twee.

Ten slotte was er een geweldig optreden van de bekende zanger Ton Engels, met liederen in Limburgs dialect. Prachtig alleen begeleid door de volle klank van zijn gitaar wist Ton ons te vangen in zijn vertolkingen van het leven in het Limburgse land. Een geweldige ervaring. Dit alles ingeleid door Ans Ebisch. Een geweldige ervaring.

OVERLIJDEN GERARD GOMMERS C.M.

Gerard Gommers werd geboren in Salmorth, Duitsland, op 30 maart 1935 in een schippersgezin. Trad in bij de Congregatie der Missie op 21 september 1955 en werd priester gewijd in de kapel van het Missiehuis te Panningen op 10 september 1961.

Gerard werd benoemd voor Brazilië en ging aldaar werken in het Noord-Oosten tot 1964. Vervolgens vertrok hij naar de deelstaat Pará en werd kapelaan in Tucuruí. Op verzoek van de bisschop verhuisde hij in 1966 naar Cameté, waar hij gekozen werd tot coördinator van de Basisgemeenschappen van de Prelazie, een taak die hij met hart en ziel uitoefende tot 1988. (met onderbreking van enkele jaren). Gerard reisde van de ene naar de andere gemeenschap, missionair met mensen op stap gaan, kerk zijn die de straat op gaat, naar de mensen toe.

Van 1988-1998 was hij wederom werkzaam in de parochie van Tucuruí. Na korte verblijven in Belém en Fortaleza keerde hij in 2000 voorgoed terug naar Nederland, waar hij lid werd van het huis van Susteren.

In Oostenrijk was Gerard vervolgens drie jaar rector van de DDL in Schwarzach en later werkte hij in Schernberg met verstandelijk gehandicapten.

Vanaf 2004 ging Gerard wonen in het Huis van Nijmegen tot de sluiting ervan in 2013. Hij verhuisde naar het Missiehuis waar hij veel wandelde en las. Toen zijn gezondheid langzaam achteruit ging werd hij opgenomen in Zorgcentrum Vincent Depaul. Door de inzet van goede liefdevolle zorg kon hij blijven deelnemen aan eucharistievieringen, recreatie en uitstapjes bij en met zijn confraters en personeel.

In de vroege morgen van 30 oktober 2025 verliet Gerard ons stilletje.

Moge Gerard thuis zijn bij God, Vader, Zoon en Geest

OVERWEGING UITVAART - GERARD GOMMERS C.M.

Missiehuis Panningen, 6 nov. 2025

door Frans Bomers c.m.

Vorige week donderdag, daags na de Tweede Kamerverkiezingen, is **Gerard** gestorven. Misschien maar goed dat hij de uitslag ervan niet meer heeft gehoord, want de **overwinning** van **rechts op links** in Nederland zou hem zeer verdrietig gestemd hebben. **Rechts** stond bij hem voor **macht**, voor **geld** en **rijkdom**, voor **heersen** en **commanderen**.., voor **dit móeten** en **dát móeten**. **"Ik móet niets"**, zei Gerard altijd. **Links** stond voor de **underdog**, de **armen**, het **arbeidersvolk**, de **onderklasse** in de **maatschappij**. **Zijn ouders** waren ook maar **arme** en **eenvoudige binnenschippers** geweest, die **hard** moesten werken. **Vraag**: Hoe zou Gerard zelf gestemd hebben?

Voor Gerard was het evangelie van Jezus **links**, of misschien zelfs **rood**, dus zal hij zelf ook wel zo gestemd hebben. Hij hield in het algemeen gezegd niet van het **"establishment"**, de gevestigde orde of wanorde, zowel **kerkelijk** als **maatschappelijk**, die van **boven af** alles voor het zeggen heeft. **Klerikaal** en **hiërarchisch optreden** waren hem een **gruwel**. Zo'n dertig jaar geleden, net terug uit Brazilië, kwam hij bij mij in Lent. Hij was nog niet binnen of hij zei: **"Zo.., jij bent dus hier "mijnheer pastoor" van Lent.** Ik hoor nog **de lichte spot** in zijn stem. En.. of er parochies in het aartsbisdom Utrecht waren **zonder pastoor**. Dan wilde hij daar wel gaan werken, maar dan moest het wel een **arme parochie** zijn met vooral **gewoon werkvolk** en niet van die **"kakkers"**. Geen wonder dat Feyenoord zijn favoriete voetbalclub was, de club van het **gewone werkvolk**, zoals de **havenarbeiders** in Rotterdam.., en zoals het **vissersvolk** in de Tocantins in Brazilië.

Gerard Gommers bezoekt katholieke basissamen- schappen langs de stromen van de Tocantins in Brazilië **Kortweg**: Gerard had **een voorkeursoptie** voor de **armen** en **kleinen**. Hij werd daarin bijzonder geïnspireerd door het evangelie en het optreden van Jezus. Vermoedelijk lag dáár de **eerste kiem** van zijn roeping. Die roeping werd nog méér gevoed door **de H. Vincentius a Paulo**,

die tegen zijn priesters en zusters zei, dat **"de armen onze meesters zijn."**

Daarom wilde Gerard, samen met zijn klasgenoten Dré Rombouts en Fons de Vree, in 1962 per se tussen de **armen** in Brazilië wonen en werken, heel **eenvoudig** en met zelf ook bijna niks. Zo konden de mensen aan zijn **liefde** en **goede werken** zien, dat zijn **geloof** en **prediking** oprecht waren en niet alleen voor de Bühne. **"Geen prediking alleen, zegt Jacobus, maar ook daden! "Niet kletsen, maar poetsen"**, zou Gerard zeggen.

Een beter **voorbeeld** daarin had hij niet kunnen hebben dan in mensen zoals bisschop **Helder Camara** en de bevrijdingstheologen **Karel Mesters**, Karmeliet, en de Franciscaan **Leonardo Boff**. Boff benadrukte toen al, wat paus Franciscus vijf jaar geleden bedoelde met het opstarten van het **Synodaal Proces**, nl **dat het gehele "Godsvolk" de "drager" van de heilsboodschap van Jezus is.** Boff was medeoprichter van de **Basisgemeenschappen** in Brazilië. In zijn bevrijdingstheologie combineerde hij **theologische discussies** met **collectieve actie** voor **sociale verandering**. **Gerard** heeft daar, met de woorden van het evangelie, – **als dienstknecht van de Heer en vriend van de armen** – zich enthousiast bij aangesloten. **Zijn werk**: → Telkens overal met **kleine groepen parochianen** samenkomen, **bidden**, samen het **evangelie** lezen en **bespreken**.. en **hóe** dat te vertalen naar hun **eigen concrete** en **sociale situatie** in de Tocantins. Dat was de **gerechtigheid**, die Jezus Zelf ook had **gepreekt** en **beoefend**. **"Grotere liefde en vriendschap dan je leven voor de armen geven, die is er niet,"** zei Jezus. Bij zijn **gouden**

priesterfeest noemde Gerard die jaren als **de mooiste tijd** van zijn 38-jarig missionaris-leven in Brazilië.

Maar... het ging niet allemaal vanzelf; zo schrijft hij in zijn geloofsbelijdenis in 2011. Er waren ook tijden van **eenzaamheid**, zich niet begrepen voelen en de moed dreigen te verliezen. Ik kan me voorstellen, dat de dag waarop zijn grote boegbeeld **Leonardo Boff** begin negentiger jaren voor de tweede keer **spreekverbod** kreeg van Rome en een tijd later het priesterschap verliet..., een verschrikkelijke tijd voor hem moet zijn geweest. Moest hij dan zelf nog **wél** doorgaan? Zo leefde hij bij tijden tussen **wal en schip, tussen geloof, twijfel en ongelof**. **Maar...**, wie overkomt dit niet in zijn leven, in zijn werk en zijn relaties? Is dat niet het **kruis**, dat iedereen soms moet dragen, die Jezus wil volgen en de naaste wil dienen? **Twijfels** horen bij het geloof zoals de rand bij de hoed. Aan **één ding** heeft Gerard nooit getwijfeld: aan zijn roeping zijn leven te wijden aan armen en kansarmen.

Daarom ging hij vaak naar boekhandel **Bruna** hier in Panningen, op zoek naar boeken, theologisch, sociologisch of politiek, over armoede, onderdrukking, ongerechtigheid en vredesvraagstukken. Daar lag zijn sociale hart. Vrede voor ieder mens op aarde.

Slot: Gerard was een gemoedelijk en gezellig, soms guldig confrater, eenvoudig en met weinig tevreden. Een goed boek, de krant en vroeger een pijp met tabak waren al voldoende. Hij kwam graag en veel in de recreatie. Zijn praatjes waren vaak doorspekt met veel droge humor. Wie mocht hem niet? We kunnen hem alleen maar **dankbaar** zijn.

Toen zijn geestelijke en fysieke gezondheid de laatste jaren achteruit ging, kreeg hij heel goede verzorging hier in het Missiehuis. Daar zijn we alle zorgverlenende heel erkentelijk voor.

Wat laat Gerard ons na? → een mooi voorbeeld van een **dienend priester-leven**, grote **toewijding** aan de armen en **vrede** en **gerechtigheid** voor ieder mens.

Vorige week, doodziek, wilde hij nog maar één ding: "**katsboem naar de Hemel**".. en voor de rest alleen maar rust.. rust. Negentig jaar oud. Het was goed!

Onze bede/wens: Dat hij nu zelf **met alle armen** rust en vrede zal vinden in Gods hemels Vaderhuis. Dat gunnen we hem van harte.

CIF-SESSIE IN PARIJS

Tien Dagen van Studie, Gebed en Broederschap

(Rafael Isharianto, c.m.)

Van 9 tot 19 november 2025 had ik het voorrecht deel te nemen aan de CIF-sessie in Parijs, een bijeenkomst die Lazaristen uit de hele wereld samenbracht uit Azië, Noord- en Zuid-Amerika, Europa en Afrika. De deelnemers kwamen onder meer uit Canada, de Verenigde Staten, Taiwan, Indonesië, de Filippijnen, India, Italië, Nederland, Spanje, Brazilië en verschillende Afrikaanse landen zoals Eritrea, Kenia, Madagaskar, Kameroen.

Deelnemers CIF bijeenkomst in Parijs. Midden achter: Algemene Overste Tomaž Mavrič. Rafael Isharianto: Tweede van rechts in de 2^e rij.

Ondanks onze uiteenlopende afkomst waren we verenigd door een gemeenschappelijke inzet: het bevorderen van de Vincentiaanse studies ten dienste van de charisma en spiritualiteit van de Congregatie der Missie.

De Algemeen Overste woonde de sessie bij en moedigde ons aan om verder te investeren in onderzoek als een essentieel onderdeel van ons charisma. Ook leden van de Generale Curie, Gregg Banaga, Turati en Abdo Eid waren aanwezig en namen actief deel aan de gesprekken.

Samenkomst van Lazaristen toegewijd aan Vincentiaanse studie

We ontvingen bijdragen van verschillende vooraanstaande sprekers, onder wie John Rybolt, Armada, Daniel Pilario, Andreas Motto, Vinicius Teixeira, Corpus Delgado en Hugh O'Donnell. Hun lezingen verdiepten ons inzicht in de Vincentiaanse geschiedenis, theologie en hedendaagse context.

Elke deelnemer werd gevraagd een lopend onderzoek voor te stellen. Ik had de gelegenheid mijn eigen werk te presenteren, een artikel met de titel "De armen zien door de ogen van de heilige Vincent de Paul". Deze uitwisseling creëerde een rijke omgeving van wederzijds leren en bemoediging, en liet de groeiende vitaliteit van Vincentiaans onderzoek vandaag duidelijk zien.

Opbouw van het programma

De bijeenkomst was opgebouwd in drie hoofdonderdelen:

Herontdekken van de wortels van de Vincentiaanse studies (10-11 november 2025)

Dit eerste onderdeel richtte zich op de oorsprong van onze traditie en de historische fundamenten van de Congregatie. John Rybolt deelde praktische inzichten over hoe men geschiedenis zorgvuldig, creatief en verantwoord kan schrijven, en benadrukte het belang van een kritische en respectvolle benadering van historische bronnen.

Theologische en contextuele verdieping van de missie (12-15 november 2025)

Tijdens dit onderdeel verkenden we de theologische grondslagen van het Vincentiaanse charisma en onderzochten we hoe deze in dialoog staan met de uitdagingen van de hedendaagse wereld. Andreas Motto herinnerde ons eraan dat onderzoeker worden een profetische roeping is: een oproep om eerst jezelf te onderrichten en te vormen voordat je anderen onderwijst. Dit proces vraagt om onafhankelijkheid, discipline en een contemplatieve geest.

Bouwen aan wereldwijde samenwerking (17-18 november 2025)

In het laatste deel werd de nadruk gelegd op de toekomst. We werden uitgenodigd na te denken over lange termijnstructuren voor internationale samenwerking, gezamenlijke publicaties en wereldwijde coördinatie in Vincentiaans onderzoek. Het doel was een duurzaam en creatief

netwerk op te bouwen waarin kennisdeling en samenwerking centraal staan, zodat Vincentiaanse studies wereldwijd versterkt worden.

Groepsfoto in de Kapel van de Lazaristen.
2^e Rij in het midden: Rafael Isharianto, schuin achter hem Tomaž Mavrič.

Gebed, broederschap en dienstbaarheid

Naast het academische luik was de sessie ook een geestelijke en broederlijke ervaring. We namen de tijd om samen te bidden, onder andere in de kapel van het Moederhuis en in de Kapel van de Wonderdadige Medaille, beide doordrenkt met Vincentiaanse geschiedenis. We studeerden samen, luisterden aandachtig naar elkaars verhalen en perspectieven, en bouwden echt broederschap op die onze ervaring verdiepte.

Op zondag 16 november 2025, tijdens de “Werelddag van de Armen”, organiseerden de Lazaristen in het Moederhuis van Parijs een maaltijd voor de armen en de meest kwetsbaren. We verwelkomden hen in ons huis en boden hen een warme maaltijd aan, in een sfeer van eenvoud, nabijheid en respect. Dit concrete moment van dienstbaarheid herinnerde ons eraan dat onderzoek en gebed altijd verankerd moeten blijven in levende verbondenheid met de armen. Het was een krachtige ervaring die de spirituele en academische dimensies van de bijeenkomst op een mooie manier met elkaar verbond.

Tijdens de sessie merkten we dat veel deelnemers dezelfde wens hadden: een wereldwijd netwerk van Vincentiaanse onderzoekers opzetten, waarin we ervaringen en kennis met elkaar kunnen delen en elkaar kunnen helpen. We bespraken manieren om beter samen te werken en ideeën uit te wisselen. **Het belangrijkste is dat ons onderzoek verbonden blijft met de praktijk van dienst aan de armen, zodat het ook echt bijdraagt aan de missie van de Congregatie.**

Persoonlijke reflectie

Voor mij persoonlijk was deze CIF-sessie een grote bron van energie en inspiratie. Ze bevestigde dat onderzoek niet louter een academische bezigheid is, maar een missionaire daad: een manier om stem te geven aan de armen en de gemarginaliseerden. Door onderzoek te doen in de geest van de heilige Vincent worden wij geroepen profeten te zijn, die op zoek gaan naar de waarheid en die trouw uitdragen in woord en daad.

NEDERLANDSE LAZARISTEN EN HUN REIZEN NAAR CHINA OVER ZEE

Utrecht, november 2025, dr. Jan Jacobs

In mijn biografie van Frans Schraven, getiteld *Op missie in het Rijk van Meester Kong* schenk ik behoorlijk wat aandacht aan de reizen die deze priester- en bisschopmissionaris tijdens zijn werkzame leven heeft gemaakt. Dat zijn vooral zijn reizen over land en over zee in China zelf: van Noord naar Zuid en weer terug en ook zijn talrijke vormselreizen en visitatiebezoeken binnen zijn eigen vicariaat in Noord-China. Maar daaraan voorafging uiteraard zijn ‘maiden-trip’ als netgewijde priester vanaf 26 augustus 1899 naar dat ‘heidensche reuzenrijk’ in het Verre Oosten. Zo’n

verre zeereis heeft hij, maar dan als bisschop, ook nog een tweede maal gemaakt en wel na zijn eerste en enige verlofperiode in Europa in januari 1926. In beide gevallen vertrok hij vanuit de Franse havenstad Marseille met een van de grote stoomschepen van de ‘Compagnie des Messageries Maritimes’, een scheepvaartmaatschappij waarmee de - Franse - lazaristen goede zakelijke contacten onderhielden.

Na ruim dertig dagen op zee, onderbroken door enkele ‘stops’ in onder meer Colombo en Saigon, arriveerde hij zowel in 1899 als in 1926 in China’s belangrijkste havenstad Shanghai. Voor de verdere reis naar zijn eigenlijke reisbestemming: Chengtingfu in Noord-China moest hij

vervolgens ook nog eens enkele dagen uittrekken. Want ook die reis ging in zijn geval grotendeels over zee.

Frans Schraven (1873-1937) was uiteraard niet de eerste Nederlandse lazarist die vanuit Europa naar China is afgereisd om daar het Evangelie te gaan verkondigen. In deze bijdrage wil ik wat dieper ingaan op de zeereizen die Nederlandse lazaristen, benoemd voor missiewerk in China, hebben gemaakt. Die reizen verliepen lang niet altijd probleemloos getuige de brieven die de betrokken missionarissen na aankomst naar hun familie hebben gestuurd. Zo raakte de 'Tonkin' waarmee Frans Schraven zijn eerste reis maakte, enkele dagen vóór aankomst in Shanghai tot grote schrik van de ongeveer vijfhonderd passagiers in een zware tyfoon verzeild. Maar tot ieders opluchting wist de kapitein het schip na enkele benarde uren weer in rustiger vaarwater te brengen, waarna de 'Tonkin', zij het ietwat gehavend, op 30 september 1899 veilig de haven van Shanghai kon binnenvaren.

Antoon Smorenburg

Wie minder geluk had, was de eerste Nederlandse lazarist die naar het 'Rijk van het Midden' is afgereisd. Dat was Antoon Smorenburg (1827-1904) uit Soest. Hij had in Le Havre passage kunnen boeken op een Brits schip dat op 17 oktober 1853 vanuit Londen was vertrokken met als eindbestemming de haven van Ningpo in Zuid-China. Aan boord waren ook zijn Franse confrater François-Ferdinand Tagliabue (1822-1890) en enkele paters van andere congregaties. De route naar het Verre Oosten ging toen nog via Kaap De Goede Hoop, waarmee veel extra-tijd was gemoeid. Aanvankelijk verliep de reis voorspoedig. Maar op 15 maart 1854 brak ter hoogte van de Filippijnen brand uit op het schip, gevolg van het gaan smeulen van de 800

ton steenkool die in het ruim lag opgeslagen. Het lukte de bemanning niet om het vuur volledig te doven. En toen het schip in de nacht van 18 op 19 maart ook nog eens werd geteisterd door een onverwachte vloedgolf, moesten passagiers en bemanningsleden hals over kop de reddingsboten in. Daarbij moest Smorenburg vijf grote kisten met kerksieraden, missaals, studieboeken en huisraad achterlaten. Gelukkig kon na enige tijd in Manilla aan land worden gegaan. Vandaar reisde Smorenburg, zij het niet meteen, met een Engels oorlogsschip verder naar Ningpo en vervolgens naar Shanghai. Na de nodige troebels arriveerde hij op 29 juni 1855 gezond en wel in Peking. Maar wel beroofd van 'verscheidene duizenden guldens aan goud en zilver', omdat de Chinese jonk waarmee hij naar het Noorden was gevaren, onderweg was geënterd door zeerovers. Die hadden het uiteraard vooral gemunt op het bezit van de enige blanke aan boord.

Frans Wijnhoven (1848-1894), heerom van Frans Schraven, vertrok kort na zijn priesterwijding op 26 oktober 1871 vanuit Parijs naar Marseille en vandaaruit met het stoomschip 'Ava' naar Shanghai. Daar arriveerde hij op 15 december 1871, 'in een haven even druk als bij ons vertrek in Marseille', zou een medebroeder enkele jaren later opmerken. Op 15 augustus 1872 schreef hij aan zijn familie in Broekhuizenvorst dat hij inmiddels zijn werkplek Suenhoafu (Xuanhua) in het noordelijk deel van het vicariaat van Noord-Tché-ly aan de grens met Mongolië had bereikt. De reis naar zijn nieuwe vaderland was hem echter niet in de koude kleren gaan zitten. 'Ik heb grote gevaren gelopen, eerst in de Indische Oceaan en vervolgens nog meer in de Chineesche Zee.' Waaruit die gevaren bestonden, vertelde hij zijn bezorgde familie niet.

Frans Wijnhoven

Vijftien jaar later, op 15 augustus 1886 vertrok de subdiaken Frans Geurts (1862-1940), een volle neef van Frans Schraven, samen met een achttal confraters en vijftien Dochters der Liefde met de pakketboot 'Anadyr' ook weer vanuit Marseille naar zijn toekomstig werkterrein in China. Ook deze reis verliep niet probleemloos. Op 26 augustus overleed op volle zee de achtentwintigjarige broeder Eugène Sirvain aan longoedeem. Hij kreeg een zeemansgraf, voor zijn confraters en de zusters een even onverwachte als pijnlijke ervaring. De senior van het groepje missionarissen, Elisée-Louis Fatiguet (1855-1931) zorgde ervoor dat de persoonlijke bezittingen van de overledene in Colombo aan de Franse consul werden overhandigd voor verzending naar de familie in Parijs. Na aankomst in Shanghai op 19 september reisde Frans Geurts een week later over zee naar Tientsin, waar hij werd opgewacht door heerom Frans Wijnhoven. Die bezorgde

hem een Chinees paspoort, een stel Chinese kleren en leeftocht voor de laatste acht dagen van zijn reis. Op 13 oktober 1886 arriveerde hij op zijn eindbestemming Chentingfu.

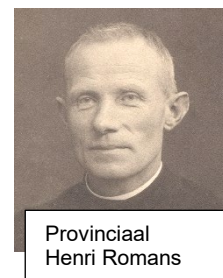

Frans Geurts

Geurts, die op 1 mei 1887 in Chengtingfu door Mgr. Jean-Baptiste Sarthou (1840-1899) priester werd gewijd, is in de jaren nadien driemaal, zij het om uiteenlopende redenen, naar Europa teruggekeerd. In het late najaar van 1899; eind juni 1914; en medio september 1925. Tijdens zijn eerste Europese verblijf werd hij op 4 februari 1900 in 's-Hertogenbosch tot bisschop gewijd ten behoeve van het nieuwgevormde vicariaat Noordoost-Tché-ly. De tweede reis was nodig, omdat hij begin juni 1914 door de missionarissen van Noord-China was gekozen als hun afgevaardigde voor de algemene vergadering die vanaf eind juli 1914 in Parijs plaatsvond voor de keuze van een nieuwe generale overste. De derde terugkeer was om medische redenen. Vanwege zijn slechte longen moest hij toen een aantal maanden kuren in een sanatorium in het Zwitserse Montana.

Na zijn bisschopswijding vertrok Geurts op 10 februari 1901 weer vanuit Marseille, maar nu met een Frans oorlogsschip terug naar China samen met acht confraters, twee diocesane seminaristen en vier Dochters der Liefde. Een van zijn reisgenoten was Kees Dekkers (1876-1943) uit Rucphen, die hij op 27 januari 1901 zelf tot priester had gewijd. Diens wens om mee te mogen naar Geurts' nieuwe missiegebied was door zijn hogere oversten gehonoreerd. Op 31 maart 1901 arriveerden beiden vermoeid, maar gezond

en wel in Yungpingfu, waar Geurts zijn bisschoppelijke residentie wilde vestigen. Van hetgeen de kerk daar aan eigendommen bezat, was na de gewelddadigheden van de Bokseropstand echter weinig meer over. Geurts moest met de opbouw van zijn nieuwe missie bijna op een nulpunt beginnen. Ook de beide terugreizen naar China in november 1914 met de pakketboot 'Dumbéa' en in januari 1927 met de 'Paul Lecat' zijn klaarblijkelijk zonder grote problemen verlopen. In beide gevallen vertrok Geurts opnieuw vanuit Marseille. Wel was hij in 1927 aanvankelijk van plan eerst naar Soerabaja op Java te gaan. Daar was de Nederlandse provinciaal Henri Romans (1870-1951) op dat moment op visitatie. Samen zouden zij dan vandaaruit verder reizen naar Shanghai en Tientsin. Maar het eerste deel van de zeereis had hem toch meer energie gekost dan verwacht.

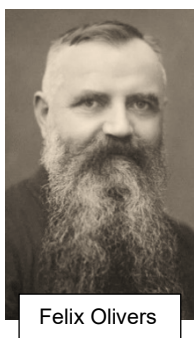
Provinciaal
Henri Romans

Daarom besloot hij in Singapore van boord te gaan en te wachten totdat Romans daar zou arriveren. Op 21 maart 1927 kwamen zij beiden met de 'Général Metzinger' aan in Shanghai. Een ongelukkiger tijdstip van aankomst was er niet. De stad werd op dat moment belegerd door de Zuidelijke troepen van generaal Chiang Kai-shek. Maar het lukte hen ondanks alle militaire schermutselingen toch om op 24 maart met een Javaanse boot verder te reizen naar de noordelijke havenstad Chingwantao op 120 kilometer afstand van Yungpingfu. Chingwantao bezat inmiddels een treinstation, van waaruit naar Lanchow getreind kon worden. Vandaar was het nog twintig kilometer in draagstoelen met escorte naar de bisschoppelijke residentie in Yungpingfu. Daar begon Romans vervolgens ook met een officiële visitatie.

Reizen over zee vanuit Europa naar China was en bleef in deze jaren een avontuur. Daar konden vier jonge Nederlandse lazaristen over mee praten. Het betrof Antoon Mommers (1891-1920) uit Tilburg; Felix Olivers (1888-1973) uit Susteren; Jacques Huijsmans (1888-1971) uit Ooltgensplaat; en Jan Lamers (1888-1934) uit Doetinchem.

Antoon Mommers

Felix Olivers

Jacques Huijsmans

Jan Lamers

Zij maakten deel uit van een klas van dertien, die op 16 juli 1916 in het Missiehuis in Panningen priester waren gewijd. Het viertal kreeg in 1917 een benoeming voor China. Maar vanwege de Wereldoorlog konden zij pas op 3 maart 1918 met de 'André Lebon' vanuit Marseille richting China afreizen. Aanvankelijk ging alles redelijk voorspoedig, alhoewel 'we in de Middellandsche Zee veertien dagen lang heen en weer zweefden: van links naar rechts, in plaats van er in rechte lijn vijf dagen over te doen'. Maar zo kon in elk geval een confrontatie met vijandige onderzeeërs voorkomen worden. Een extra-teleurstelling was wel dat in Malta en Port Said niemand van boord mocht gaan. Want daar waren de meeste passagiers na die veertien dagen wel aan toe. De echte problemen ontstonden pas op 7 april op tien mijl afstand van de haven van Singapore. Daar werden de ankers gestreken, maar naar achteraf bleek in te ondiep water. Dat was op zichzelf nog niet zo'n groot probleem. Maar toen 's nachts een zware storm opstak en een deel van het ruim volstroomde met zeewater, omdat een aantal luiken openstond, maakte het schip zwaar slagzij. Gelukkig lukte het de kapitein om het schip vast te zetten op een zandbank. Daarna was het wachten op hulp van andere schepen. Na een aantal uren werden alle tweehonderd passagiers met Japanse en Engelse torpedojagers aan land gebracht. De vier Nederlandse lazaristen konden vervolgens in Singapore bij de missionarissen van de 'Missions Étrangères de Paris' (MEP) bijkomen van de schrik. Vandaaruit voeren zij een aantal dagen later met een andere boot naar Saigon en Hongkong en vervolgens naar Shanghai. Daar arriveerden zij op 7 mei. Mommers, Olivers en Huijsmans reisden een zestal dagen later door naar Tientsin in Noord-China, maar nu per trein, terwijl Lamers, ook per trein, naar West-Tché-kiang in Zuid-China vertrok.

Het was inmiddels ook mogelijk de reis naar China vice versa met de trein te maken. Als het meezat, kon dat 'Per Transsiberische' in elf dagen. Frans Schraven heeft er in januari 1925 dan ook even aan gedacht voor dat vervoer te kiezen, toen hij voorbereidingen trof voor zijn verlof naar Europa. Maar uiteindelijk gaf hij toch weer de voorkeur aan een reis over zee. 'Want de rooden in Rusland houden niet van katholieke priesters', liet hij in januari 1925 aan zijn nichtje Toos in Tilburg weten. Bovendien vond hij een bootreis comfortabeler en ook rustgevender dan een reis met de trein, ook al deed die er veel sneller over. Want op de grote stoomschepen van de 'Messageries' konden de passagiers kiezen uit een viertal klassen, waarbij voor de lazaristenmissionarissen altijd hutten in de tweede klasse werden gereserveerd. En uiteindelijk verliep de zeereis Marseille-Shanghai in de meeste gevallen zonder grote problemen. Maar er waren ook Nederlandse lazaristen die wel voor 'den Transsiberischen spoortrein' kozen. Aan die reis wordt in de volgende aflevering van dit blad een bijdrage gewijd.

SINTERKLAAS MIDDAG

28 november was er voor de heren en het personeel een Sinterklaasmiddag. Het was erg gezellig. Er was genoeg te snoepen, muziek en de (klein) kinderen zijn verwend met een cadeau

van Sinterklaas. De vier kleine kinderen die aanwezig waren, zijn allemaal gedoopt door Leo Moues, hoe bijzonder is dat!

DE SCHATKAMER VAN KEPÈL

De Kepèlse Initiatiefgroep heeft een schitterend fotoboek uitgebracht over de cultuurpareltjes in en rondom de kapel van het missiehuis Sint Jozef in Panningen.

Op 52 pagina's A4 wordt het erfgoed van het missiehuis in beeld gebracht.

Prachtige foto's met telkens een korte toelichting.

Voor alle mensen die ooit in de kapel zijn geweest is dit boekwerk een feest van herkenning en herinnering.

De lezers van 'De kleine Co' kunnen als volgt in bezit komen van dit fotoboek:

Mensen die wonen in Nederland moeten 5 euro overmaken naar rekening NL79 RABO 0345 7606 62

t.n.v. Kepèlse Initiatiefgroep en mensen die buiten Nederland wonen moeten 10 euro overmaken.

Stuur tegelijk een miltje naar raf.janssen@home.nl met de mededeling dat 5 of 10 euro is overgemaakt en vermeld het adres waar het fotoboek naar toegestuurd moet worden.

Zodra het geld binnen is wordt het fotoboek opgestuurd.

OVERLEDENEN

Missiehuis

Gerard Gommers C.M.

Cor van Engelen-Hermans, echtgenoot van ex-confrater Jan van Engelen

Zorgcentrum Vincent Depaul:

Mevr. Zegers-Geurts; Dhr Joosten; Mevr. Naus-Hendriks; Dhr. Teeuwen; Mevr Moosdijk van de Kersten; Dhr. Rutten; Mevr Janssen-Hafmans; Mevr. van Horsen

NECROLOGIUM Overledenen CM wereldwijd

27/08/2025	SÁNCHEZ JUANES Jerónimo	Sac	91	73	SVP
13/10/2025	LESBATS Jean Marie	Sac	78	60	FRA
14/10/2025	GONÇALVES MENDES Sebastião	Sac	92	72	FLU
19/10/2025	COLINA Mario	Sac	70	51	PHI
23/10/2025	BICSKO Stephen C.	Sac	84	63	ORL
30/10/2025	GOMMERS Gerard (G.J.)	Sac	90	70	CGN (HOL)
31/10/2025	ORTEGA ORCAJO Rafael	Sac	92	76	COL
15/11/2025	GAGNEPAIN John F.	Sac	90	72	OCC
20/11/2025	MORO GONZÁLEZ Justo	Sac	89	72	SVP
21/11/2025	HARTENBACH William E.	Sac	88	70	OCC
22/11/2025	GENEROSO* Miguel Maria	Fra	92	68	FLU
04/12/2025	MANZO Vincenzo	Sac	90	74	ITA
05/12/2025	BANKO Lucjan	Sac	66	45	POL
06/12/2025	SÁNCHEZ MALLO José Manuel	Sac	90	74	SVP

WIJDINGEN CM WERELDWIJD

ABEL Adelo Shimo	Sac	AET	12/09/2025
ALEMAYEHU Aseminew Ledo	Sac	AET	12/09/2025
ETUONU Blessing Agholor	Sac	NIG	26/09/2025

EZE Brendan Chijioke	Sac	NIG	26/09/2025
IFEANYICHUKWU Callistus Ifeanyi	Sac	NIG	26/09/2025
UMOETTE Athanasius Paschal	Sac	NIG	26/09/2025
UNIGWE Kenny Simon	Sac	NIG	26/09/2025
NZIMENYA Damas	Sac	COL	27/09/2025
NIWENSHUTI Joseph Mukasa	Sac	COL	04/10/2025
NIYOMUGABO Jean Baptiste	Sac	COL	04/10/2025
ASMARA TUNGGGA Kristian	Sac	IDS	23/10/2025
NICO PRASETYA Bonifasius	Sac	IDS	23/10/2025
MARTÍNEZ Junior Omar	Sac	SVP	25/10/2025
SAMPANG ARGUETA Emanuel Alejandro	Sac	SVP	25/10/2025
PASTRANO LEDEZMA José León	Sac	MEX	08/11/2025
MAURÍCIO Atánasio	Sac	MOZ	29/11/2025
MACAMO Ângelo Cacilda	Sac	MOZ	13/12/2025
SITOE Adérito Jaime	Sac	MOZ	13/12/2025

**DE REDACTIE WENST U EEN ZALIG KERSTFEEST EN ALLE GOEDS
VOOR 2026**

Tjeu van Knippenberg, Ans Ebisch en Shelley Geraads

**E-mailadres voor de Kleine Co: secretariaat@lazaristen.com Panningen,
December 2025**

**Uitgebreide informatie over de Nederlandse Lazaristen en hun 'Lines of
Action' kunt u vinden op www.lazaristen.com en www.vincentianmovement.nl**